

NOTA EN RELACIÓ A LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL SOBRE L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA.

A.- Antecedents

El recurs d'inconstitucionalitat presentat pel PP contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya impugnava la referència de Catalunya com a **nació al Preàmbul, 124 preceptes i 13 disposicions entre adicional i finals.**

B. En relació a la declaració de Catalunya com a nació al Preàmbul.

.El TC es manifesta expressament sobre aquest punt i declara que, no tenen eficàcia jurídica interpretativa les referències del Preàmbul de l'Estatut de Catalunya a "Catalunya com a nació" i a la "realitat nacional de Catalunya".

Amb aquesta declaració el TC contradiu la seva pròpia doctrina. Són moltes les sentències del TC que estableixen que els preàmbuls no poden ser objecte de recurs d'inconstitucionalitat perquè no tenen valor normatiu tot i que si tenen efectes jurídics interpretatius.

Ara, amb la sentència de l'Estatut, el TC nega també el valor interpretatiu del preàmbul i per tant, de facto, declara la seva inconstitucionalitat fent un judici més polític que jurídic portat per l'accés de cel d'algun Magistrat a l'hora d'afirmar que Catalunya no és una nació.

C. SÓN INCONSTITUCIONALS i per tant, s'expulsen de l'ordenament jurídic els següents **14 preceptes:**

La llengua pròpia i les llengües oficials (art.6)

Es declara inconstitucional l'expressió "*i preferent*" de l'apartat 1. En el que s'estableix que:

*"1. La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i **preferent** de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament."*

En primer lloc, cal recordar que la Llei 1/1998 de política lingüística utilitza el terme “*preferent*” per establir el règim del català en les administracions i organismes públics de Catalunya i que, fins l’actualitat, no ha estat objecte d’impugnació.

En segon lloc, cal posar de manifest que l’Estatut declara l’ús preferent del català per les administracions públiques de Catalunya i no pas per les administracions públiques a Catalunya. Així, el TC torna a contradir la seva jurisprudència que havia acceptat l’existència d’un títol competencial que habilita les CA que disposen de llengua pròpia i oficial per regular l’abast i efectes de la seva cooficialitat.

Per últim, no té sentit que es declari inconstitucional el terme “*preferent*” i es mantingui el terme “*ús normal*” quan aquests són complementaris.

Les funcions del Consell de Garanties Estatutàries (art. 76).

Es declara inconstitucional l’apartat 4, en el que s’estableix que:

“4. Els dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries tenen caràcter vinculant amb relació als projectes de llei i les proposicions de llei del Parlament que desenvolupin o afectin drets reconeguts per aquest Estatut.”

Per una banda, existeix la possibilitat que la declaració d’inconstitucionalitat d’aquest precepte respongui a la voluntat del TC de buidar de contingut els drets estatutaris. És possible que el TC invoqui el principi democràtic per argumentar la inconstitucionalitat del precepte, degut al seu cel per ostentar el monopoli sobre la jurisdiccionalitat dels drets. En aquest cas, el TC confon els drets fonamentals amb els drets estatutaris.

Per l’altra banda, potser que el TC hagi sucumbit a la teoria que apunta a que el Consell de Garanties Estatutàries opera com un Tribunal Constitucional català i reaccioni limitat les funcions del Consell.

Les funcions del Síndic de Greuges (art. 78).

Es declara inconstitucional el terme “*amb caràcter exclusiu*” en relació a les funcions del Síndic de Greuges.

*“1. El Síndic de Greuges té la funció de protegir i defensar els drets i les llibertats que reconeixen la Constitució i aquest Estatut. Amb aquesta finalitat supervisa, amb **caràcter exclusiu**, l’activitat de l’Administració de la Generalitat, la dels organismes públics o privats vinculats o que en depenen, la de les empreses privades que gestionen serveis públics o acompleixen activitats d’interès general o universal o activitats equivalents de manera concertada o indirecta i la de les altres persones amb un vincle contractual amb l’Administració de la Generalitat i amb les entitats públiques que en depenen. També supervisa l’activitat de l’Administració local de Catalunya i la dels organismes públics o privats vinculats o que en*

depenen.”

No s'entén que existint una descentralització de les institucions d'*ombudsman* s'exclogui la capacitat del Síndic de Greuges per exercir les seves funcions de control de l'activitat de l'Administració de la Generalitat i els ens que hi estan vinculades.

Aquesta declaració d'inconstitucionalitat suposa un greuge als drets de la ciutadania de Catalunya ja que, debilita la posició de la Sindicatura alhora de defensar els seus drets i les seves llibertats directament davant les institucions catalanes. El Defensor del Pueblo mai exercirà el mateix nivell de control, doncs per llei no està obligat a comparèixer davant el Parlament de Catalunya a informar de les seves actuacions.

El Consell de Justícia de Catalunya i les seves atribucions.

art. 97

art. 98.2 lletres a),b),c),d) i e) i apartat 3

Art. 95 apartats 5 i 6

Art. 99.1

Art. 100.1

Art. 101 apartats 1 i 2

Es declarar inconstitucional l'**article 97** que preveu:

“El Consell de Justícia de Catalunya és l'òrgan de govern del poder judicial a Catalunya. Actua com a òrgan desconcentrat del Consell General del Poder Judicial, sens perjudici de les competències d'aquest darrer, d'acord amb el que estableix la Llei orgànica del poder judicial.”

Es declaren inconstitucionals les atribucions del Consell de Justícia de Catalunya següents(**art. 98.2**):

“2. Les atribucions del Consell de Justícia de Catalunya respecte als òrgans jurisdiccionalment situats al territori de Catalunya són, d'acord amb el que estableix la Llei orgànica del poder judicial, les següents:

a) Participar en la designació del president o presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i també en la designació dels presidents de sala del dit Tribunal Superior i dels presidents de les audiències provincials.

b) Proposar al Consell General del Poder Judicial i expedir els nomenaments i els cessaments dels jutges i magistrats incorporats a la carrera judicial temporalment amb funcions d'assistència, suport o substitució, i també determinar l'adscripció d'aquests jutges i magistrats als òrgans judicials que requereixin mesures de reforç.

c) Instruir expedients i, en general, exercir les funcions disciplinàries sobre jutges i magistrats, en els termes que estableixen les lleis.

d) Participar en la planificació de la inspecció de jutjats i tribunals; ordenar-ne, si escau, la inspecció i la vigilància, i fer propostes en aquest àmbit; atendre les ordres d'inspecció dels jutjats i tribunals que insti el Govern, i donar compte de la resolució i de les mesures adoptades.

e) *Informar sobre els recursos d'alçada interposats contra els acords dels òrgans de govern dels tribunals i jutjats de Catalunya.*

(...)

3. *Les resolucions del Consell de Justícia de Catalunya en matèria de nomenaments, autoritzacions, llicències i permisos s'han d'adoptar d'acord amb els criteris aprovats pel Consell General del Poder Judicial.*"

Com a conseqüència de la declaració d'inconstitucionalitat dels preceptes anteriorment esmentats es declara inconstitucional l'incís "*i amb la participació del Consell de Justícia de Catalunya*" dels **apartats 5 i 6 de l'article 95** relatiu al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i l'incís "*per el President o Presidenta del tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que el presideix*" de l'**apartat 1 de l'article 99** relatiu a la composició, organització i funcionament del Consell de Justícia de Catalunya.

Igualment, fruit de la declaració d'inconstitucionalitat del Consell de Justícia de Catalunya, es declara inconstitucional l'**apartat 1 de l'article 100** relatiu al control dels actes del Consell de Justícia de Catalunya i en concret al règim d'impugnacions dels seus actes. Per últim, es declara inconstitucional l'incís "*o al Consell de Justícia de Catalunya*" de l'**apartat 1 i 2 de l'article 101** en relació a la convocatòria d'oposicions i concursos.

"1. La Generalitat proposa al Govern de l'Estat, al Consell General del Poder Judicial o al Consell de Justícia de Catalunya, segons que correspongui, la convocatòria d'oposicions i concursos per a cobrir les places vacants de magistrats, jutges i fiscals a Catalunya.

2. El Consell de Justícia de Catalunya convoca els concursos per a cobrir places vacants de jutges i magistrats a Catalunya en els termes establerts per la Llei orgànica del poder judicial."

El TC pot haver declarat inconstitucional el Consell de Justícia de Catalunya per dos motius. El primer, per considerar que l'Estatut no és la norma idònia per crear un òrgan d'aquestes característiques ja que, per això caldria una habilitació prèvia de la Llei Orgànica del Poder Judicial. El segon motiu, és que el TC considera que no cap dins el disseny del Poder Judicial cap òrgan desconcentrat i descentralitzat del Consell General del Poder Judicial. La prova és que només li assigna funcions més pròpies d'un òrgan d'assessorament.

El concepte de competència compartida (art. 111.)

Art. 111

Art. 120.2

Art 126.2

Es declara inconstitucional l'incís "*com a principis o mínim comú normatiu en normes amb rang de llei, excepte en els supòsits que es determinin d'acord amb la Constitució i amb aquest Estatut.*"

Com a conseqüència de la declaració d'inconstitucionalitat del precepte anterior, es declara inconstitucional l'incís "*els principis, regles i estàndards mínims que*

estableixin (les bases estatals)” de l’apartat 2 de l’article 120 relatiu a la competència compartida de la Generalitat en matèria de **caixes d’estalvi** i de l’apartat 2 de l’article 126 relatiu a la competència compartida de la Generalitat en matèria de **crèdit, banca, assegurances i mutualitats no integrades en els sistema de la seguretat socials**.

La definició del concepte de competència compartida és la clau de volta del blindatge de les competències de la Generalitat. A més, l’Estatut Andalus preveu exactament la mateixa definició.

Aquesta declaració d’inconstitucionalitat pot tenir implicacions molt greus, com per exemple, legitimar el Real Decret de l’Estat que preveu la tercera hora de castellà. Ara ja no serà necessari que sigui una norma amb rang de llei la que determini aspectes tant importants com aquests, fet que ens pot dur a una situació de conflictivitat jurídica de greus conseqüències.

El mateix pot passar amb les interpretacions que el TC faci dels articles 110 i 112 EAC relatius a la definició del concepte de competència exclusiva i executiva respectivament. Pel que fa a la competència executiva de la Generalitat aquesta pot ser reduïda a la mera capacitat de gestió excloent la seva potestat reglamentària. En relació a la definició de competència exclusiva, aquesta va ser estreta de la definició que es fa en el Tractat de la Constitució Europea.

Aquestes interpretacions es basen en la consideració que l’Estatut no és la norma amb capacitat de complementar la distribució competencial entre les CA i l’Estat. Així doncs, es redueix la capacitat dels estatuts.

El finançament de la Generalitat (art. 206).

En relació a la participació en el rendiment dels tributs estatals i mecanismes d’anivellament i de solidaritat es declara inconstitucional en l’apartat 3 l’incís següent:

*“3. Els recursos financers de què disposi la Generalitat es poden ajustar perquè el sistema estatal de finançament disposi de recursos suficients per a garantir l’anivellament i la solidaritat a les altres comunitats autònomes, a fi que els serveis d’educació, de sanitat i altres serveis socials essencials de l’estat del benestar prestats pels diferents governs autonòmics puguin assolir nivells similars al conjunt de l’Estat, **sempre que portin a terme un esforç fiscal també similar**. De la mateixa manera, la Generalitat rep recursos, si escau, dels mecanismes d’anivellament i de solidaritat. Els nivells esmentats són fixats per l’Estat.”*

La declaració d’inconstitucionalitat del TC és més transcendent en termes de negació de la doctrina que sempre havia acompanyat el desplegament dels sistemes de finançament de règim comú (que els rendiments financers del sistema estiguin vinculats al grau de responsabilitat fiscal exercit per les diverses CA, atès que es parla d’“esforç fiscal” no de “capacitat fiscal”), que no pas en la incidència real sobre la configuració del sistema de finançament actual. De fet, en el decurs de la negociació del mateix es va excloure la introducció d’una variable de mesura de l’“esforç fiscal” de les diverses CA, sobretot per raons tècniques, però també

perquè es va optar pel mateix conjunt de variables que definien les necessitats de despesa en el sistema anterior (2002).

Sorprèn que el TC negui ara la responsabilitat fiscal de les administracions autonòmiques.

Les finances dels governs locals (art. 218).

En relació a l'autonomia i competències financeres, es declara inconstitucional en l'apartat 2 l'incís següent:

*“2. La Generalitat té competència, en el marc establert per la Constitució i per la normativa de l'Estat, en matèria de finançament local. Aquesta competència **pot incloure la capacitat legislativa per a establir i regular els tributs propis dels governs locals i inclou la capacitat per a fixar els criteris de distribució de les participacions a càrrec del pressupost de la Generalitat.**”*

La previsió incorporada al text estatutari té, en la seva formulació, una gran component de “temptativa”, atès que la jurisprudència constitucional al voltant del concepte de “potestat tributària original” està plenament consolidada (i atribuïda a l'Estat en exclusiva). De fet, en l'informe de la comissió d'experts sobre el desenvolupament d'una llei d'hisendes locals per a Catalunya s'assumia aquesta doctrina i, en tot cas, situava la discussió en quins elements dels tributs locals s'havien de considerar com a bàsics. En aquest sentit, caldria recordar que fins i tot en els règims forals, el sistema tributari local està vinculat, en els seus aspectes considerats bàsics, a la legislació estatal en la matèria.

El més sorprenent, tanmateix, és que la sentència del TC no qüestioni l'apartat 2n de l'article 219¹, que va ser un dels més debatuts en l'informe abans esmentat i que atorga a la Generalitat capacitat d'intervenció legislativa en la distribució de les participacions locals en els ingressos estatals.

¹ “Els ingressos dels governs locals consistents en participacions en tributs i en subvencions incondicionades estatals són percebuts per mitjà de la Generalitat, que els ha de distribuir d'acord amb el que disposi la llei de finances locals de Catalunya, l'aprovació de la qual requereix una majoria de tres cinquenes parts, i respectant els criteris que fixi la legislació de l'Estat en aquesta matèria. En el cas de les subvencions incondicionades, aquests criteris han de permetre que el Parlament pugui incidir en la distribució dels recursos amb l'objectiu d'atendre la singularitat del sistema institucional de Catalunya a què fa referència l'article 5 d'aquest Estatut.”

D.- INTERPRETATIVES. Són constitucionals sempre que s'interpretin en els termes dels corresponents fonaments jurídics els següents **27 preceptes**:

TÍTOL PRELIMINAR	
Article 5. Els drets històrics.	L'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves institucions seculares i en la tradició jurídica catalana, que aquest Estatut incorpora i actualitza a l'empara de l'article 2, la disposició transitòria segona i altres preceptes de la Constitució, dels quals deriva el reconeixement d'una posició singular de la Generalitat amb relació al dret civil, la llengua, la cultura, la projecció d'aquestes en l'àmbit educatiu, i el sistema institucional en què s'organitza la Generalitat.
Article 6 apartat 2. La llengua pròpia i les llengües oficials.	2. El català és la llengua oficial de Catalunya. També ho és el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat espanyol. Totes les persones tenen el dret d'utilitzar les dues llengües oficials i els ciutadans de Catalunya tenen el dret i el deure de conèixer-les. Els poders públics de Catalunya han d'establir les mesures necessàries per a facilitar l'exercici d'aquests drets i el compliment d'aquest deure. D'acord amb el que disposa l'article 32, no hi pot haver discriminació per l'ús de qualsevol de les dues llengües.
Article 8 apartat 1. Símbols de Catalunya.	1. Catalunya, definida com a nacionalitat en l'article 1, té com a símbols nacionals la bandera, la festa i l'himne.

TÍTOL I. DRETS, DEURES I PRINCIPIS RECTORS

Article 33 apartat 5.
Drets lingüístics davant les administracions públiques i les institucions estatals.

5. Els ciutadans de Catalunya tenen el dret de relacionar-se per escrit en català amb els òrgans constitucionals i amb els òrgans jurisdiccionals d'àmbit estatal, d'acord amb el procediment establert per la legislació corresponent. Aquestes institucions han d'atendre i han de tramitar els escrits presentats en català, que tenen, en tot cas, plena eficàcia jurídica.

Article 34.
Drets lingüístics dels consumidors i usuaris.

Totes les persones tenen dret a ésser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin en llur condició d'usuàries o consumidores de béns, productes i serveis. Les entitats, les empreses i els establiments oberts al públic a Catalunya estan subjectes al deure de disponibilitat lingüística en els termes que estableixen les lleis.

Article 35 apartat 1 i primer incís de l'apartat 2.
Drets lingüístics en l'àmbit de l'ensenyament.

1. Totes les persones tenen dret a rebre l'ensenyament en català, d'acord amb el que estableix aquest Estatut. El català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari i en el no universitari.
2. Els alumnes tenen dret a rebre l'ensenyament en català en l'ensenyament no universitari.

Article 50 apartat 5.
Foment i difusió del català.

5. La Generalitat, l'Administració local i les altres corporacions públiques de Catalunya, les institucions i les empreses que en depenen i els concessionaris de llurs serveis han d'emprar el català en llurs actuacions internes i en la relació entre ells. També l'han d'emprar en les comunicacions i les notificacions dirigides a persones físiques o jurídiques residents a Catalunya, sens perjudici del dret dels ciutadans a rebre-les en castellà si ho demanen.

TÍTOL II. DE LES INSTITUCIONS	
Article 90. La vegueria.	<p>1. La vegueria és l'àmbit territorial específic per a l'exercici del govern intermunicipal de cooperació local i té personalitat jurídica pròpia. La vegueria també és la divisió territorial adoptada per la Generalitat per a l'organització territorial dels seus serveis.</p> <p>2. La vegueria, com a govern local, té naturalesa territorial i gaudeix d'autonomia per a la gestió dels seus interessos.</p>
Article 91 apartats 3 i 4. El Consell de Vegueria.	<p>3. Els consells de vegueria substitueixen les diputacions.</p> <p>4. La creació, la modificació i la supressió, i també el desplegament del règim jurídic de les vegueries, són regulats per llei del Parlament. L'alteració dels límits provincials, si s'escau, s'ha de portar a terme d'acord amb el que estableix l'article 141.1 de la Constitució.</p>
TÍTOL III. EL PODER JUDICIAL A CATALUNYA	
Article 95 apartat 2. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.	<p>2. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és l'última instància jurisdiccional de tots els processos iniciats a Catalunya, i de tots els recursos que es tramiten en el seu àmbit territorial, sigui quin sigui el dret invocat com a aplicable, d'acord amb la Llei orgànica del poder judicial i sens perjudici de la competència reservada al Tribunal Suprem per a la unificació de doctrina. La Llei orgànica del poder judicial ha de determinar l'abast i el contingut dels recursos esmentats.</p>

TÍTOL IV. DE LES COMPETÈNCIES

Article 110. Competències exclusives	<p>1. Corresponen a la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències exclusives, de manera íntegra, la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva. Correspon únicament a la Generalitat l'exercici d'aquestes potestats i funcions, mitjançant les quals pot establir polítiques pròpies.</p> <p>2. El dret català, en matèria de les competències exclusives de la Generalitat, és el dret aplicable en el seu territori amb preferència sobre qualsevol altre.</p>
Article 112. Competències executives.	<p>Correspon a la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències executives, la potestat reglamentària, que comprèn l'aprovació de disposicions per a l'execució de la normativa de l'Estat, i també la funció executiva, que en tot cas inclou la potestat d'organització de la seva pròpia administració i, en general, totes les funcions i activitats que l'ordenament atribueix a l'Administració pública.</p>
Article 122. Consultes populars.	<p>Correspon a la Generalitat la competència exclusiva per a l'establiment del règim jurídic, les modalitats, el procediment, l'acompliment i la convocatòria per la mateixa Generalitat o pels ens locals, en l'àmbit de llurs competències, d'enquestes, audiències públiques, fòrums de participació i qualsevol altre instrument de consulta popular, salvant el que disposa l'article 149.1.32 de la Constitució.</p>
Article 127 apartat 3. Cultura.	<p>3. En les actuacions que l'Estat faci a Catalunya en matèria d'inversió en béns i equipaments culturals es requereix l'acord previ amb la Generalitat. En el cas de les activitats que l'Estat compleixi amb relació a la projecció internacional de la cultura, el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat han d'articular fórmules de col·laboració i cooperació mútues, d'acord amb el que estableix el títol V d'aquest Estatut.</p>

<p>Article 129.</p> <p>Dret Civil</p>	<p>Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, excepte en les matèries que l'article 149.1.8 de la Constitució atribueix en tot cas a l'Estat. Aquesta competència inclou la determinació del sistema de fonts del dret civil de Catalunya.</p>
<p>Article 138.</p> <p>Immigració.</p>	<p>1. Correspon a la Generalitat en matèria d'immigració:</p> <ul style="list-style-type: none">a) La competència exclusiva en matèria de primer acolliment de les persones immigrades, que inclou les actuacions sociosanitàries i d'orientació.b) El desenvolupament de la política d'integració de les persones immigrades en el marc de les seves competències.c) L'establiment i la regulació de les mesures necessàries per a la integració social i econòmica de les persones immigrades i per a llur participació social.d) L'establiment per llei d'un marc de referència per a l'acolliment i la integració de les persones immigrades.e) La promoció i la integració de les persones retornades i l'ajuda a aquestes, i l'impuls de les polítiques i les mesures pertinents que en facilitin el retorn a Catalunya. <p>2. Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria d'autorització de treball als estrangers la relació laboral dels quals s'acompleixi a Catalunya. Aquesta competència, que s'exerceix necessàriament en coordinació amb la que correspon a l'Estat en matèria d'entrada i residència d'estrangers, inclou:</p> <ul style="list-style-type: none">a) La tramitació i la resolució de les autoritzacions inicials de treball per compte propi o aliè.b) La tramitació i la resolució dels recursos presentats amb relació als expedients a què fa referència la lletra a i l'aplicació del règim d'inspecció i sanció. <p>3. Correspon a la Generalitat la participació en les decisions de l'Estat sobre immigració que tinguin una transcendència especial per a Catalunya i, en particular, la participació preceptiva prèvia en la determinació del contingent de treballadors estrangers mitjançant els mecanismes que estableix el títol V.</p>

TÍTOL V. DE LES RELACIONS INSTITUCIONALS DE LA GENERALITAT

Article 174 apartat 3. Disposicions generals.	3. La Generalitat participa en les institucions, els organismes i els procediments de presa de decisions de l'Estat que afectin les seves competències d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i les lleis.
Article 180. Designació de membres del Tribunal Constitucional i del Consell General del Poder Judicial.	La Generalitat participa en els processos de designació de magistrats del Tribunal Constitucional i de membres del Consell General del Poder Judicial, en els termes que estableixin les lleis o, si escau, l'ordenament parlamentari.
Article 183 apartat 1. Funcions i composició de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat	1. La Comissió Bilateral Generalitat - Estat, d'acord amb els principis que estableixen els articles 3.1 i 174, constitueix el marc general i permanent de relació entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat als efectes següents: a) La participació i la col·laboració de la Generalitat en l'exercici de les competències estatals que afectin l'autonomia de Catalunya. b) L'intercanvi d'informació i l'establiment, quan escaigui, de mecanismes de col·laboració en les respectives polítiques públiques i els assumptes d'interès comú.

TÍTOL VI. DEL FINANÇAMENT DE LA GENERALITAT

<p>Article 206 apartat 5.</p> <p>Participació en el rendiment dels tributs estatals i mecanismes d'anivellament.</p>	<p>5. L'Estat ha de garantir que l'aplicació dels mecanismes d'anivellament no alteri en cap cas la posició de Catalunya en l'ordenació de rendes <i>per capita</i> entre les comunitats autònomes abans de l'anivellament.</p>
<p>Article 210 apartat 1 i 2 lletres a),b) i d).</p> <p>La Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat-Genenralitat.</p>	<p>1. La Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat és l'òrgan bilateral de relació entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat en l'àmbit del finançament autonòmic. Li corresponen la concreció, l'aplicació, l'actualització i el seguiment del sistema de finançament, i també la canalització del conjunt de relacions fiscals i financeres de la Generalitat i l'Estat. És integrada per un nombre igual de representants de l'Estat i de la Generalitat. La presidència d'aquesta Comissió Mixta és exercida de manera rotatòria entre les dues parts en torns d'un any.</p> <p>La Comissió adopta el seu reglament intern i de funcionament per acord entre les dues delegacions. La Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat exerceix les seves funcions sens perjudici dels acords subscrits pel Govern de Catalunya en aquesta matèria en institucions i organismes de caràcter multilateral.</p> <p>2. Correspon a la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat:</p> <p>a) Acordar l'abast i les condicions de la cessió de tributs de titularitat estatal i, especialment, els percentatges de participació en el rendiment dels tributs estatals cedits parcialment a què fa referència l'article 206, i també fer-ne la revisió quinquenal.</p> <p>b) Acordar la contribució a la solidaritat i als mecanismes d'anivellament a què fa referència l'article 206.</p> <p>(...)</p> <p>d) Negociar el percentatge de participació de Catalunya en la distribució territorial dels fons estructurals europeus.</p> <p>(...)</p>

TÍTOL VII. DE LA REFORMA DE L'ESTATUT	
<p>Article 222 apartat 1 lletra d).</p> <p>La reforma dels títols que no afecten es relacions amb l'Estat.</p>	<p>1. La reforma dels títols I i II de l'Estatut s'ha d'ajustar als procediments següents: (...)</p> <p>d) Una vegada ratificada la reforma per les Corts Generals, la Generalitat l'ha de sotmetre a referèndum.</p>
<p>Article 223 apartat 1 lletra i).</p> <p>La reforma de la resta dels títols.</p>	<p>1. La reforma dels títols de l'Estatut no inclosos en l'article 222 s'ha d'ajustar al procediment següent: (...)</p> <p>i) L'aprovació de la reforma per les Corts Generals per mitjà d'una llei orgànica ha d'incloure l'autorització de l'Estat perquè la Generalitat convoqui en el termini màxim de sis mesos el referèndum a què fa referència la lletra <i>b</i>.</p>
DISPOSICIONS ADDICIONALS	
<p>Disposició addicional tercera apartat 1.</p> <p>Inversions en infraestructures.</p>	<p>1. La inversió de l'Estat a Catalunya en infraestructures, exclòs el Fons de compensació interterritorial, s'ha d'equiparar a la participació relativa del producte interior brut de Catalunya amb relació al producte interior brut de l'Estat per un període de set anys. Aquestes inversions poden emprar-se també per a l'alliberament de peatges o la construcció d'autovies alternatives.</p>

<p>Disposició addicional vuitena.</p> <p>Cessió de l'impost sobre la renda de les persones físiques.</p>	<p>El primer projecte de llei de cessió d'impostos que s'aprovi a partir de l'entrada en vigor d'aquest Estatut ha de contenir, en aplicació de la disposició anterior, un percentatge de cessió de l'impost sobre la renda de les persones físiques del 50%.</p> <p>Es considera com a produït al territori de Catalunya el rendiment cedit de l'impost sobre la renda de les persones físiques que correspongui als subjectes passius que hi tenen llur residència habitual.</p> <p>Igualment, s'ha de proposar d'augmentar les competències normatives de la Generalitat sobre el dit impost.</p>
<p>Disposició addicional novena.</p> <p>Cessió de l'impost sobre hidrocarburs, de l'impost sobre les labors del tabac, de l'impost sobre l'alcohol i begudes derivades, de l'impost sobre la cervesa, de l'impost sobre el vi i begudes fermentades i de l'impost sobre productes intermedis,</p>	<p>El primer projecte de llei de cessió d'impostos que s'aprovi a partir de l'entrada en vigor d'aquest Estatut ha de contenir, en aplicació de la disposició addicional setena, un percentatge de cessió del 58% del rendiment dels impostos següents: l'impost sobre hidrocarburs, l'impost sobre les labors del tabac, l'impost sobre l'alcohol i begudes derivades, l'impost sobre la cervesa, l'impost sobre el vi i begudes fermentades i l'impost sobre productes intermedis. L'atribució a la comunitat autònoma de Catalunya es determina en funció dels índexs que en cada cas corresponen.</p>
<p>Disposició addicional desena.</p> <p>Cessió de l'impost sobre el valor afegit.</p>	<p>El primer projecte de llei de cessió d'impostos que s'aprovi a partir de l'entrada en vigor d'aquest Estatut ha de contenir, en aplicació de la disposició addicional setena, un percentatge de cessió del 50% del rendiment de l'impost sobre el valor afegit. L'atribució a la comunitat autònoma de Catalunya es determina en funció del consum en el seu territori.</p>

